

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. Š.**, bytem xxx, zastoupen Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem Litevská 8/1174, Praha 10, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, ředitele služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech služebního poměru číslo 582/2007 ze dne 21. června 2007,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, ředitele služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech služebního poměru číslo 582/2007 ze dne 21. června 2007 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 16 520,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Říčky, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dne 21. června 2007 zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ve věcech služebního poměru č. 799/2007 ze dne 9. 2. 2007, kterým byl podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, žalobce propuštěn ze služebního poměru, neboť usnesením Okresního soudu v Opavě zn. 19T 68/2006-154, které nabylo právní moci dne 16. 1. 2007, bylo podle § 223a odst. 1 a § 307 odst. 2 trestního řádu podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona a podle § 307 odst. 2 trestního řádu byla stanovena zkušební doba v trvání 1 roku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zkonstatoval skutkové a právní okolnosti věci a odmítl námitky žalobce, včetně námítky o prekluzi lhůty k propuštění podle § 106 odst. 3 služebního zákona; důvod propuštění žalobce ze služebního poměru služební funkcionář zjistil dne 5. 2. 2007, a žalobce nebyl propuštěn podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že v době spáchání trestného činu bylo možno na skutek aplikovat pouze zákona č. 186/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož možnost propuštění žalobce již prekludovala, a postup žalovaného znamená nepřipustnou retroaktivitu, neboť ust. § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona je nepochybně trestem, a vede k porušení principu rovnosti v právech.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky.

Při jednání soudu dne 1. července 2010 setrvali účastníci na svých skutkových a právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námítek, a rozsudkem ze dne 1. 7. 2010, č.j. 8CA 260/2007-39 žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na základě kasační stížnosti žalobce ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který svým rozsudkem ze dne 26. října 2011 č.j. 4 Ads 43/2011-68 výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud především zaujal názor, že služební funkcionář, pokud chtěl propustit žalobce ze služebního poměru pro skutek spáchaný dne 3. 12. 2005, měl postupovat podle zákona účinného v době spáchání tohoto skutku, tj. zákona č. 186/1992 Sb. ve znění účinném do 28. 2. 2006 (tedy ve znění před novelou provedenou zákonem č. 21/2006 Sb.). Dále konstatoval, že v případě propuštění policisty ze služebního poměru podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., je-li pro jednání, v němž je možno spatřovat porušení služební přísahy či služební povinnosti, vedeno příslušné řízení, není jeho pravomocné ukončení předpokladem pro to, aby mohlo být konstatováno porušení služební přísahy či služební povinnosti; služební funkcionář rozhodující o propuštění musí zvážit na základě takového zjištění

skutkového stavu věci, který nezavdává pochybnosti o skutkovém ději a podřadí jej pod právní důvod propuštění, přičemž musí zvláště odůvodnit intenzitu, která je pro důvod propuštění podle zákona podstatná. Řízení o propuštění se tedy vede jako řízení samostatné, které není závislé na výsledku řízení kázeňských, správních či trestních. Z ustanovení § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., pak vyplývá, že o propuštění z důvodu uvedeného v odst. 1 písm. d) téhož ustanovení může být rozhodnuto pouze ve dvouměsíční subjektivní lhůtě, resp. v jednorroční objektivní lhůtě, přičemž v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno. Usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání, které nabylo právní moci dne 16. 1. 2007 a jímž bylo podle § 223a odst. 1 a § 307 odst. 2 trestního řádu podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro trestný čin výtržnictví, kterého se žalobce dopustil dne 3. 12. 2005, tedy nepředstavuje důvod pro propuštění ze služebního poměru ve smyslu § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, který nabyt účinnosti až dne 1. 1. 2007, neboť delší z obou prekluzivních lhůt, v níž mohl být žalobce jakožto policista propuštěn ze služebního poměru stanovená v § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, účinného do 31. 12. 2006 (jednorroční objektivní lhůta), uplynula dnem 3. 12. 2006 a jejím uplynutím zanikla možnost propustit policistu z důvodu spáchání shora uvedeného trestného činu.

Nejvyšší správní soud uzavřel své úvahy s tím, že rozhodnutí žalovaného, kterým je potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je nezákonné. Nezákonný je též rozsudek Městského soudu v Praze, který se s právním posouzením věci žalovaným ztotožnil. Na městském soudu tak v dalším řízení bude, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, jak má v řízení dále postupovat, tj. uloží mu, aby rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., zrušil a řízení zastavil, neboť došlo k prekluzi lhůt pro vydání rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, stanovených v § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. Nejvyšší správní soud dodává, že v posuzované věci již není možné aplikovat zákon č. 186/1992 Sb., neboť služební funkcionáři (správní orgány obou stupňů) v posuzované věci podle tohoto zákona v řízení neučinili žádný úkon a nepřipadá tak v úvahu postup podle § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., podle kterého řízení ve věcech služebního poměru zahájené před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou služební funkcionáři způsobem stanoveným v tomto zákoně, jestliže je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsaženém. V ostatních případech se řízení zastavuje dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Nepřichází v úvahu ani postup podle odst. 2 téhož ustanovení, podle něhož podle dosavadních právních předpisů se posuzují rozhodnutí a právní úkony, které směřují ke skončení služebního poměru, i když služební poměr příslušníka má na jejich základě skončit až po nabytí účinnosti tohoto zákona; ustanovení § 215 se v tomto případě neužije. Nároky související se skončením služebního poměru příslušníka uvedeného ve větě první se posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Městský soud v Praze byl v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a nemohl tedy konstatovat jinak, než došlo k prekluzi lhůt pro vydání rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, stanovených v § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. Soud proto napadené rozhodnutí Policie České republiky, ředitele služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech služebního poměru číslo 582/2007 ze dne 21. 6. 2007 zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního tak, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno. Současně soud věc vrátil podle ust. § 78

odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný povinen rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. zrušit a řízení zastavit.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč, resp. z podané kasační stížnosti ve výši 3000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za čtyři úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty, podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění; náhradu v celkové výši 16 520,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Pavla Říčky, advokáta.

P o u č e n í:

proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního]

V Praze dne 22. února 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu